

[Lars Emil Johansen.]

nemlig landshøvdingen, landslægen og arbejds- og socialdirektøren. Uden at drage disse administratorers forudsætninger inden for deres egne virkefelter i tvivl, vil jeg dog her give udtryk for ønskeligheden af, at dette ankenævn suppleres med, om jeg så må sige en mere almindelig repræsentant for det grønlandske samfund, f. eks. en, der kan tale grønlandsk. Jeg kunne forestille mig, at landsrådet udpeger et eller to medlemmer til dette ankenævn.

Det var den ene ting. Det andet spørgsmål, som jeg vil knytte nogle bemærkninger til, drejer sig om den i lovforslagets § 10 indeholdte bestemmelse, hvorefter læger og sygeplejersker ikke som efter den danske lov har ret til at nægte at foretage og medvirke ved et abortindgreb. Jeg er enig i en stor del af argumentationen for en sådan bestemmelse, men er dog af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt at gøre bestemmelsen så konsekvent, som der er lagt op til i lovforslaget.

I betragtning af, at abortindgreb kun udgør en meget lille del af lægers og sygeplejerskers arbejde, og forhåbentlig også vil forblive at være en lille del af deres arbejde, og under hensyntagen til, at mere end halvdelen af sygeplejerskerne i Grønland, ifølge de oplysninger jeg har fået i sagen, aldrig vil blive stillet over for en abortindgrebssituation — her tænker jeg bl. a. på personalet på de forskellige sygeplejestationer, hvor der simpelt hen ikke kan foretages et sådant indgreb, og på de forskellige patientafdelinger på landshospitalet i Nûk — finder jeg det derfor påkrævet, at der i loven indarbejdes en dispensationsmulighed, hvorefter læger og sygeplejersker kan fritages for at medvirke ved og foretage abortindgreb, når forholdene på de pågældende lægers og sygeplejerskers ansættelsessted tillader det. Det vil altså sige, at det er et spørgsmål, der bør afgøres forinden ansættelse af personale de pågældende steder.

Idet jeg forventer at disse synspunkter seriestøt vil indgå i udvalgsbehandlingen, skal jeg her blot tilsige lovforslaget en velvillig udvalgsbehandling.

Poul H. Møller (KrF):

Jeg går ud fra, at det høje ting er bekendt med, hvilken stilling kristeligt folkeparti hid-

til har haft til lov om svangerskabsafbrydelse, fri abort, og skulle nogen have hørt, at vi har ændret stilling eller opfattelse i dette spørgsmål, så kan jeg i hvert fald ved denne lejlighed på det kraftigste dementere sådanne påstande.

Vi vil fortsat med næb og kløer gå imod enhver lovgivning, der legaliserer fosterdrab. Vi er udmærket klar over, at der ikke for tiden her i det høje ting kan findes flertal for en ændring af bestående love på dette område, men vi tror, at tiden og vor himmelske fader arbejder for os. Vi har erfaret, at en del af dem, som uden betænkning stemte for fri abort i 1973, senere hen har fået betænkeligheder, nogle endda meget store betænkeligheder, og jeg tror også nok, at tal på 25.000-30.000 aborter årligt har gjort et vist tryk på meget store dele af befolkningen. At det har voldt problemer rundt omkring på vore sygehuse skal også nævnes, idet man altså nu vil overføre de samme problemer til Grønland. Mange sengepladser optages året gennem af abortsøgende patienter, og man har hørt om kvinder, der har været indlagt både to og tre, ja op til fire gange inden for den korte tid, loven har virket. Man benytter med andre ord loven som en form for prævention.

Det foreliggende lovforslag er en konsekvens af vor egen lov om svangerskabsafbrydelse, og begge er så godt som identiske. Forslaget har jo været forelagt det grønlandske landsråd, som har tiltrådt det.

Det anføres i bemærkningerne, at en vedtagelse af forslaget ikke vil have administrative eller økonomiske konsekvenser, men jeg kan da ikke forestille mig, hvorledes sådanne konsekvenser skal kunne undgås, såfremt lovforslaget gennemføres.

Det foreliggende lovforslag har som sagt kun få afvigelser fra den danske svangerskabslov. Bl. a. kan et andragende om svangerskabsafbrydelse ikke forelægges modrehjælpen, som jo ikke eksisterer i Grønland, hvorfor to læger og en medarbejder, f. eks. fra den lokale socialforsorg, danner et samråd. Grundet på de særlige forhold i Grønland vil der ofte kun være én læge i byen, og denne skal så f. eks. telegrafisk konferere eller samråde med en anden læge, måske flere hundrede kilometer borte, hvilket formentlig i praksis vil sige, at den pågældende